

Hồi thứ năm

Tranh Giải Tượng Kỳ

Tên khoé miệng của Thôi Thiên Hàn thoáng hiện một nụ cười lạnh lùng. Nụ cười ấy lạnh lùng đến tàn khốc. Chàng nói :

- Càng đông càng tốt !
- Nhưng thưa ngài, cửa hiệu chúng tôi không đủ chỗ chứa !
- Như vậy, bảo họ xếp hàng ngoài cửa được rồi. Trước hoàn hôn hôm nay, bảo các cô ấy tự tập trước cửa hiệu của ông chờ đợi tôi.
- Thưa ngài, xếp thành mấy hàng ?
- Tùy ông, đến chừng ấy nếu mọi việc làm không xong, “hừ” thì ông hãy xem chừng chiếc đầu của ông đấy !

Nói đoạn, chàng không đợi người chủ hiệu trả lời bỏ đi thẳng ra ngoài cửa. Bạch Dung cất giọng lạnh lùng nói :

- Thực vô liêm sỉ !
- Thôi Thiên Hàn nghe qua sắc mặt hơi bùng đỏ nhưng trên khoé miệng của chàng vẫn giữ một nụ cười lạnh lùng ngạo nghễ, nói :
- Cô bảo ai thế ?
 - Tôi nói anh !
 - Tôi ?... Tôi có chi là vô liêm sỉ ?
 - Hừ ! Không ngờ anh lại là một hạng đàn ông như thế !
 - Hừ ! Mua vui thì có chi là không tốt ? Hơn nữa, việc ấy cũng không can chi đến cô cả !

Bạch Dung giận đến run người. Nàng im lặng thật lâu không nói nên lời.

Thôi Thiên Hàn lại cất tiếng cười. Chàng cười một cách hung tợn.

Chàng làm như vậy tất sẽ chấn động cả thiên hạ. Đồng thời, cũng gieo một mối hận cho người con gái.

Bạch Dung gần giọng nói :

- Anh là một con sói háo sắc !
- Không, tôi là Độc Nhãn Hắc Lang. Tức là con sói đen một mắt.
- Anh... Hành động như vậy là lăng nhục tôi...!

Nàng suýt nữa khóc lên thành tiếng ! Thôi Thiên Hàn thấy thế cười ha hả nói :

- Bạch cô nương, cô làm như vậy là không đúng. Vì tôi là tôi, còn cô là cô. Chúng ta không có dính dấp chi với nhau cả ! Ha ha, vậy đâu có ai lăng nhục cô ? Cô chớ nên bận tâm làm gì cho mệt.

Tiếng nói chưa dứt thì chàng rảo bước đi ngay.

Bạch Dung hết sức giận thâm mật trong lòng :

- Đồ vô liêm sỉ, háo sắc... Nhưng, tại sao ta lại thấy yêu chàng ?

Thôi Thiên Hàn đang rảo bước theo số người đi trước tiến vào một cái thung lũng, và đến trước một dãy nhà cửa lâu đài.

Chàng thấy tại cổng có mười lão già ăn mặc gọn gàng đứng thành hai hàng cung kính đón chào mọi người bước vào. Tại trên nóc toà lâu tổng đường có treo một tấm biển to đề ba chữ “Thiết Kỳ Bang”.

Thôi Thiên Hàn bước theo dòng người vào thẳng trong đại sảnh. Chàng tìm chỗ ngồi yên. Bạch Dung ngồi sát bên cạnh chàng nhưng không nói một tiếng nào cả.

Ngay lúc ấy, tiếng huyền não bỗng im bật lại, Thôi Thiên Hàn vội vàng ngược mắt nhìn lên thì trông thấy một lão già độ ngũ tuần. Lão ăn mặc theo nho sĩ, sắc mặt hồng hào, đang bước thẳng vào đại sảnh dưới sự hộ vệ của tám lão già khác. Theo sau lưng lão ta còn có độ hai mươi cô gái mơn mớn đào tơ.

Không cần hỏi ai, nhìn qua cũng đủ biết người ấy là Kỳ Vương, Bang chủ của Thiết Kỳ Bang rồi !

Bang chủ Thiết Kỳ Bang đưa tia mắt quét qua mọi người, nói :

- Hôm nay được quý vị bằng hữu nể mặt dời gót đến đây tham dự cuộc tranh giải cờ tướng, Hồ mỗ hết sức cảm tạ. Năm nay cũng như mọi năm, nếu có ai thắng được Hồ mỗ thì Hồ mỗ sẽ tặng cho một mẫu Thiên Niên Hà Thủ Ô và một viên Phích Độc Châu. Xin các vị đến hậu viên, nơi ấy sẽ có người của bản bang phân phối đấu thủ. Ai bại sẽ bị đào thải. Và người thắng cuối cùng sẽ đấu với Hồ mỗ.

Mọi người nổ lên một tràng pháo tay hoan nghinh nhiệt liệt, kéo dài thật lâu mới dứt.

Riêng Thôi Thiên Hàn, mắt lại nhìn đăm đăm về phía những cô gái kia. Chàng đang nghĩ ngợi một điều gì !

Tất cả mọi người đều đứng lên, ùn ùn kéo ra hậu viên...

Lần kỳ hội này quả là chấn động cả võ lâm. Ngay cả ba môn phái lớn là Thiếu Lâm, Côn Luân, và Chung Nam đều có phái người đến tham dự.

Ngoài ra, các môn phái khác cũng phái người đến.

Mục đích của Thôi Thiên Hàn đến đây không phải là tham dự tranh giải cờ tướng. chàng đến đây là có ý xem Bang chủ Thiết Kỳ Bang bày trò gì ? Đồng thời, xem có những nhân vật nào khả nghi hay không ? Cho nên, chàng không tham gia vào cuộc tranh giải.

Cuộc tranh giải đã bắt đầu. Người thua thì bị đào thải. Người thắng thì lại đấu với người thắng...

Đến sau cùng chỉ còn lại hai đối thủ.

Hai đấu thủ ấy là Vân Hạc đạo trưởng phái Côn Luân và một cô gái áo xanh tuổi độ mười tám.

Thôi Thiên Hàn bắt đầu kinh ngạc. Cô gái này là một nhân vật võ lâm mà nghệ thuật cờ tướng lại cao đến thế. Thực là một việc rất lạ lùng.

Trong khi Vân Hạc Đạo Trưởng đang tranh tài cao thấp với cô gái áo xanh kia thì Thôi Thiên Hàn cất giọng lạnh lùng nói :

- Bạch cô nương, trong khi tôi đánh cờ với người khác mà nếu tôi móc một quân cờ bằng hồng ngọc bỏ xuống bàn, cô hãy chú ý nhìn xem có nhân vật nào đáng nghi ngờ không?

- Tôi không biết đến việc ấy !

Thôi Thiên Hàn cười nói :

- Việc này tương quan đến mối thù sát phụ thân của cô. Vậy biết đến hay không là tùy cô !

Nói đoạn, chàng đi thẳng đến chiếc bàn tròn to nơi Bang chủ Thiết Kỳ Bang đang ngồi.

Cử chỉ ấy của Thôi Thiên Hàn đã làm cho mọi người chú ý đến. Làn da đen sạm bóng láng và một con mắt trái được che kín lại đầy vẻ huyền bí của chàng chẳng những khiến quần hùng có mặt đều kinh ngạc, mà ngay cả Bang chủ Thiết Kỳ Bang cũng không khỏi e dè.

Tám gã hộ pháp đứng bên cạnh Bang chủ Thiết Kỳ Bang trông thấy sắc mặt lạnh lùng của Thôi Thiên Hàn đang tiến thẳng lại, thì đồng thời nhảy vút tới, chặn lấy lối đi của chàng.

Số người bị đào thải một phần lớn đã bỏ ra về. Nhưng số người còn nán lại cũng có ngoài hai mươi người. Số người ấy đều đổ dồn tia mắt vào mặt của Thôi Thiên Hàn.

Thôi Thiên Hàn cười lạnh lùng nói :

- Các ông làm chi thế ?

Một trong số tám hộ pháp ấy lên tiếng hỏi :

- Chẳng hay các hạ...?

- Tôi muốn tìm Bang chủ các ông đánh một ván cờ !

- Nhưng các hạ chưa dự vào vòng loại nào cả ?

- Tôi tin rằng số người ấy không phải là đối thủ của tôi, kể cả Bang chủ của các ông nữa.

Thôi Thiên Hàn vừa nói dứt thì cử tọa đều kinh hãi. Họ không ngờ chàng dám lớn lối trước mặt bao nhiêu bằng hữu võ lâm như thế này. Sắc mặt của vị hộ pháp không khỏi biến sắc. Trong khi y định lên tiếng trả lời, Bang chủ Thiết Kỳ Bang bỗng nói :

- Nếu các hạ có hứng thì Hồ mô sẽ hầu các hạ một ván có hại chi ?

Nói dứt lời, lão ta đồng loạt bước tới.

Thôi Thiên Hàn cười tự nhiên nói :

- Quả không hổ phong độ của một vị Bang chủ !

Liên đó, Bang chủ Thiết Kỳ Bang sai người sắp cờ. Sau khi hai người ngồi xuống xong, Thôi Thiên Hàn nói :

- Hồ Bang chủ, trước khi chúng ta đánh cờ, tôi xin hỏi một việc...

- Việc chi thế ?

- Trong người ông có phải đang giữ một quân cờ bằng hồng ngọc không?

Bang chủ Thiết Kỳ Bang nghe thế, mặt liền biến sắc, cất giọng kinh hoàng, nói :

- Các hạ làm thế nào biết được?

Thôi Thiên Hàn nghe thế không khỏi giật mình.

Quả nhiên chàng đoán không sai ! Trong người Bang chủ Thiết Kỳ Bang cũng có giữ những quân cờ bằng hồng ngọc huyền bí đó !

Thôi Thiên Hàn cười nói :

- Hiện ông đang giữ mấy quân ?

- Một quân !

- Quân chi thế ?

- Tượng !

- Tượng đỏ chứ ?

- Đúng thế.

Một việc ra ngoài sức tưởng tượng của chàng là Bang chủ Thiết Kỳ Bang cũng giữ một quân cờ đỏ. Ngoài ra tất cả những quân cờ xanh sao lại đâu mất cả ?

Chính chỗ đó là chỗ quá lạ nhất !

Rồi đây những quân cờ bằng hồng ngọc này tất sẽ gây nên một trận sóng gió trong võ lâm.

Đây là việc hoàn toàn có thể tiên đoán được.

Bang chủ Thiết Kỳ Bang lạnh lùng hỏi rằng :

- Người hỏi việc ấy để làm gì ?

- Không có chi cả, nhưng có điều Bang chủ nên để ý tính mệnh của mình...!

Câu nói của Thôi Thiên Hàn chưa dứt, bỗng nghe có tiếng nói của Vân Hạc Đạo Trưởng vọng lại :

- Cờ của cô nương thực quá cao, bản đạo xin bái phục !

Bang chủ Thiết Kỳ Bang không khỏi rùng mình. Ông ta đã bắt đầu biến hắc sắc mặt. Ông ta cho rằng Thôi Thiên Hàn đến đây chính là vì quân cờ của ông ta. Bởi thế, ông liền nghĩ thâm :

- Có lý đâu quân tượng đỏ của ta đã rơi vào tay người này rồi ?

Nghĩ thế, ông liền lạnh lùng nói :

- Các hạ hãy đánh một bàn trước với cô nương ấy. Tôi đi một chốc sẽ trở lại ngay!

Nói đoạn, Lão ta không đợi Thôi Thiên Hàn trả lời liền nhắm hướng tổng đường rào bước đi thẳng tới.

Thôi Thiên Hàn không khỏi lộ vẻ sửng sốt, nhưng lúc ấy, cô gái áo xanh đã đi đến trước mặt chàng rồi. Nàng đưa mắt quét qua Thôi Thiên Hàn, thì mặt không khỏi biến sắc.

Nhưng hiện tượng ấy chỉ thoáng qua trong phút chốc. Liền đó, vẻ mặt của nàng đã trở lại nét lạnh lùng như cũ.

Nàng thản nhiên nói :

- Các hạ có hứng không?

Đối với cô gái áo xanh này, Thôi Thiên Hàn có không biết bao nhiêu nghi vấn. Chàng nghĩ rằng :

- Cô ta chắc hẳn là một nhân vật không phải vừa !

Bởi thế, chàng liền gật đầu rồi ngồi xuống.

Không khí trong gian phòng cũng trở nên căng thẳng.

Cô gái áo xanh lạnh lùng nói :

- Xin các hạ đi tiên !

- Tôi đã giữ bên mình quân đỏ, vậy xin mời cô nương đi tiên !

Cô gái áo xanh im lặng không trả lời.

Nước thứ nhất của cô ta là lên tượng.

Thôi Thiên Hàn không khỏi giật mình.

Nước đầu tiên mà cô gái này lên tượng, vậy không hiểu có phải nhắc cho Thôi Thiên Hàn một cách vô tình hay hữu ý về quân tượng đỏ mà Bang chủ Thiết Kỳ Bang hiện đang cất giữ ấy không?

Mấy mươi tia mắt của số quân hùng chung quanh đều tập trung vào cả bàn cờ. Họ đưa mắt hiếu kỳ trông ngóng xem ai sẽ thắng !

Thôi Thiên Hàn ngồi im lặng, không đi một nước cờ nào cả.

Cô gái áo xanh nói :

- Xin các hạ đi cho !

Thôi Thiên Hàn nói :

- Thưa cô nương, trong người tôi có mang theo một quân cờ “hên”, nên muốn đổi với quân cờ này để hầu với cô, chẳng rõ cô nương có cho phép không?

- Tùy ý các hạ !

Thôi Thiên Hàn đưa mắt nhìn Bạch Dung, rồi thò tay vào áo móc ra một quân tượng đỏ để thay vào quân tượng đỏ có sẵn trong bàn cờ.

Đó là quân Tượng đỏ bằng hồng ngọc của chàng mang theo !

Cô gái áo xanh thoát nhìn thấy quân cờ bằng hồng ngọc thì mặt khẽ biến sắc, lạnh lùng nói :

- Một quân cờ quý giá vô cùng...!

Câu nói của cô gái áo xanh chưa dứt thì có một lão già mặc áo xám, tuổi độ ngũ tuần, đang đứng giữa đám người, biến hăn sắc mặt. Lão vội vàng đưa tay vạch số người chung quanh hối hả bước đi.

Thôi Thiên Hàn cười lạnh lùng nói :

- Lẽ tất nhiên là quý giá, nếu chẳng phải thế...

Nói đến đây, chàng cố ý dừng lại, thò tay đi nước cờ thứ nhất. Chàng lên Mã.

Cô gái áo xanh trong nước cờ thứ hai lại lên tượng về góc phía mặt.

Qua cử chỉ ấy, Thôi Thiên Hàn đã hiểu rõ cô gái áo xanh di động đôi tượng là có dụng ý chi rồi.

Sau khi sắc mặt chàng khẽ biến đổi, liền lên con ngựa thứ hai.

Cô gái áo xanh bỗng nhiên nói :

- Xin các hạ chờ một tí, tôi...đi làm vệ sinh một chốc sẽ trở lại ngay !

- Xin cô nương tùy tiện !

Khi cô gái áo xanh vừa đứng lên, thì có một môn nhân của Thiết Kỳ Bang đưa cô đi thẳng về phía tổng đường.

Thôi Thiên Hàn nhìn Bạch Dung.

Bạch Dung liền cúi xuống sát tai chàng nói rõ cử chỉ vừa rồi của lão già áo xám.

Thôi Thiên Hàn gật đầu. Thốt nhiên, mặt chàng liền biến sắc, vội vàng tho tay nhặt lấy quân cờ bằng hồng ngọc, thầm kêu lên :

- Nguy mất !

Nói xong, chàng hối hả đứng lên đi thẳng về phía tổng đường.

Trong khi Thôi Thiên Hàn vừa mới đứng lên, thì từ phía một gian lâu gần đấy, bỗng có một tiếng gào thảm thiết vọng lại.

Tiếng gào ấy nghe rùng rợn.

Thôi Thiên Hàn nói thầm :

- Ta quả nhiên mắc kế rồi...

Bởi thế, chàng liền lao mình vọt thẳng ra ngoài phía cửa.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy trong đại sảnh của Thiết Kỳ Bang có tiếng quát to nổi dậy. Đồng thời, cũng trong giây phút đó có một bóng nhanh như chớp lướt thẳng về phía cánh rừng.

Thôi Thiên Hàn quát to :

- Người chạy không thoát đâu !

Tức thì, chàng lao người theo nhanh như điện xẹt, nhằm ngay bóng người ấy đuổi tới. Chàng vun chưởng lên đánh vào lưng bóng người ấy nghe một tiếng vút !

Bóng người ấy mặc áo xanh. Thôi Thiên Hàn đoán chắc không ai khác hơn là cô gái áo xanh khi này.

Khi chưởng thế của chàng quét ra, dường như bóng người áo xanh ấy không ngờ Thôi Thiên Hàn lại đối phó nhanh nhẹn như vậy, nhưng người ấy vẫn kịp vung chưởng đỡ lại...

Trong khi nàng xoay lại để đỡ, Thôi Thiên Hàn buột miệng kinh hoàng kêu lên:

- Người Mặt Bạc...!

Tiếng kêu của chàng vừa thốt ra rất ngắn ngủi, nhưng “ Người Mặt Bạc” ấy đã nghe được rõ ràng. Y cười dài, rồi cất giọng đầy âm u nham hiểm :

- Đúng thế, Người Mặt Bạc đây...

Câu nói chưa dứt, người ấy đã công trả lại ba chưởng hết sức ác liệt về phía Thôi Thiên Hàn.

Vietkiem.com